

D · N
16/6 1951

Socialdemokratisk kommunistpropaganda

"Vår tids viktigaste folkrörelse"

kallar andra kammarens talman, August Sävström, den organisation som tagit namnet Moralisk upprustning. Hr Sävström har tidigare som representant för den svenska riksdagens presidium hyllat rörelsens drivande kraft, Frank Buchman. Hans nu avlagda bekännelse till Moralisk upprustning (Oxfordrörelsen i ny utstyrelse) visar ännu klarare hans brist på ömde. "Genom Moralisk upprustnings uppbyggande verksamhet kan vi skydda den värld där våld och tyranni är borta, där personlig välfärd och frihet råder." Det är pinsamt att andra kammarens talman faller detta narraktiga uttalande, som säkert kommer att skickligt användas i den omfattande, alltigenom floskulösa reklam som utgör den prisade rörelsens egentliga prestation.

Kultursidan i Morgon-Tidningen har under de senaste veckorna snarast blivit ett organ för författare och organisationer som säger sig hävda den s. k. tredje ståndpunkten. Med ett stort antal inlägg från detta håll svarar blott en artikel med klar västorientering; den unge socialdemokrat som skrev den, hr Torsten Landelius, har sedermera blivit överöst av gläpord av den, lindrigt talat, minst upplyste skribenten inom det motsatta lägret. Det mest oroande är emellertid att den propaganda som här bedrivs i realiteten måste betecknas som kommunistisk. Den tredje ståndpunkten innebär att man inte tar ståndpunkt, att man, enligt hr Undéns blamanta yttrande för tre år sedan, står lika främmande för kommunism och "borgerlig storkapitalism". I de aktuella fallen är det fråga om något ännu värre. Man driver agitation till förmån för kommunismen i det socialdemokratiska huvudorganet och under den demokratiska socialismens mask.

Att så är förhållandet måste för varje läsare som ett ögonblick reflekterar på saken vara uppenbart. På sin höjd tar de författare det här gäller med några allmänna ord avstånd från den kommunistiska diktaturen; i övrigt ägnas framställningen alltigenom åt kritik av USA och åt krav på en politik av isolering gentemot västern. Tydligast framträder denna tendens i hr Artur Lundkvists artiklar, inte därför att Lundkvist i sak skiljer sig från de andra, utan därför att han är en artikulerad och skicklig skribent.

Huvudtanken är att demokrati inte finns någonstans, ty demokrati förutsätter socialism (varmed författaren avser "folkets", inte "statens" ägande av produktionsmedlen, vad nu härmed kan menas). Genom denna tes blir en grundläggande, för äldre kommunistisk doktrin kännetecknande förfalskning möjlig: ingen stat har demokrati, alltså är diktaturen i öster i princip likvärdig med folkstyrelsen i väster. De skan-

dinaviska länderna är relativt bra, men även här finns blott "en hybridform, som inte medger mer än ett slags halvdemokrati". Kapitalismen är fienden, och kapitalism råder enligt denna otroligt missvisande terminologi i alla länder utom de kommunistiska; i dessa råder, skriver visserligen hr Lundkvist i ett sammanhang, "statskapitalism", men i övrigt utgår han från att motsättningen gäller kapitalism och kommunism, och den i förbigående givna karaktäristiken av kommunismen blir därför utan reell betydelse. Principiellt blir alla katter grå, det är det första steget, det andra består i att gråheten påtalas blott i fråga om väststaterna. Med dessa två grepp är övergången från socialism till kommunistpropaganda klar.

Det är detta andra steg som ger artiklarna deras färg. Blott några exempel. Eftersom man kallar nordsidans armé i Korea kommunisttrupper, borde den motsatta sidans kallas "kapitalisttrupper". Det socialiststyrda England skickar alltså "kapitalisttrupper" till Korea. USA påstås vilja förvandla Väst-europa till "buffertstater och satelliter"; denna beteckning används sålunda på de fria, av Amerika stödda staterna, men om de ofria ryska satellitstaterna talas inte. Amerika slåss för att göra Sydkorea till "en satellitregim"; inte ett ord om att USA drog sig tillbaka från Sydkorea eller om att Nordkorea angrep och fick hjälp av

det likaledes kommunistiska Kina. USA hyser "i inget avseende några tvivel på sin egen förträfflighet"; inte ett ord om den vakna och kritiska debatten i USA, inte heller om att all sådan debatt är förbjuden i Ryssland. Freden skall räddas genom att Västerlandet offrar sin höga levnadsstandard för de efterblivna staterna — men intet sägs om att just USA anslagit miljarder för detta ändamål och att Ryssland vägrat att medarbeta i Marshallplanen.

Att en författare som skriver på detta sätt med några ord förklarar sig inte vara kommunist saknar intresse. Vad han bedriver, medvetet eller inte, är kommunistisk propaganda,

och denna propaganda blir blott farligare därigenom att den presenteras inom socialdemokratien.

Halvkommunismen hos några av våra medelålders författare är sedan länge väl känd. Den behöver i och för sig inte oro; ofta är den säkerligen ett uttryck för ett konservativt fasthållande vid en ungdomlig inställning, ett fasthållande som bristen på kunskap och oviljan mot att inhämta kunskap gör relativt lätt. Värre är att den socialdemokratiska ungdomsorganisationen i Stockholm i ett visserligen ytterst oklart uttalande gått på en närliggande linje. Likaså att Morgon-Tidningen på senaste tiden ger en förgrundsplats åt halvkommunismen. Att meningarna bryter sig mot varandra på en tidnings kultursida är en naturlig sak, men en rad politiska artiklar av samma tendens på denna sida tyder på en avsikt. Skall Morgon-Tidningen falla tillbaka på hr Hirdmans klassiska ord att det inte kan vara fråga om kommunistpropaganda, eftersom aktörerna är socialdemokrater?